

KYYKÄÄRME

Vipera berus

TUNTOMERKIT:

Parhaiten kyyntä tunnustaa siksak-kuviosta selässä. Väriltään kyy voi olla harmaa, siniharmaa, ruskea tai punaruskea. Myös hiilenmustia yksilöitä tavataan. Kyyntä pää on litteä, kolmiomainen ja erottuu selvästi ohuesta kaulasta.

LEVINNEISYYS:

Kyyntä elinalue ulottuu leveänä vyöhykkeenä Atlantista Tyyneenmereen. Pohjoisimmat löydöt sijoittuvat Suomessa Ounastunturin ja Saariselän tasolle. Kyyntä kannat ovat hieman taantuneet, mutta laji on edelleen koko maassa verraten runsaslukuinen.

ELINYMPÄRISTÖ:

Kyyntä mieluisimpia olinpaikkoja ovat pellon- ja suonreunat, kallioiset seudut, avohakkuun tai kullon jälkeiset vesakot ja uudistusalueet, hylätyt peltolaikut ja vesistöjen rantavyöhykkeet. Yhteistä näille on runsas auringonpaiste, mahdollisuus suojautua hyökkääjää ja yökylmää vastaan sekä riittävä ravinnontarjonta.

RAVINTO:

Kyy on peto, jolle kelpaa vain eläinravinto. Myrkky tappaa uhrin viimeistään parin minuutin kuluttua, minkä jälkeen kyy voi kaikessa rauhassa ryhtyä nielemään saalistaan, aina pää edellä. Samakoita ja sisiliskoja se tosin saattaa niellä elävinäkin. Nuoret kyyntä syövät aluksi lähes yksinomaan sisiliskoja, hieman myöhemmin myös vaskitsoja. Myöhemmin etusijalle tulevat myyrät, hiiret ja päästäiset. Linnunpoikasia ja -muniakin kyyntä syö. Kyyntä puussa ei ole niinkään tavaton harvinaisuus.

KYYNTÄ PUREMA:

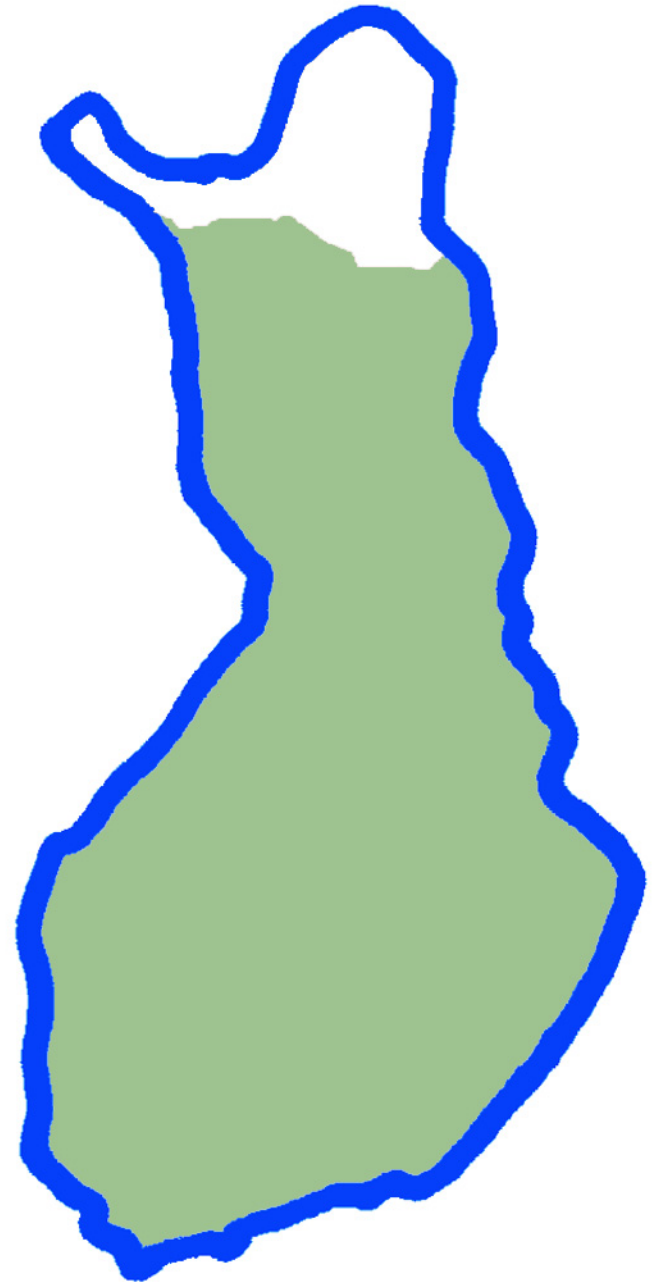
Ihmistä kyyntä miltei poikkeuksetta pakenevat, mutta yllätettyinä tai ahdistettuina ne puolustautuvat ja purevat rajusti. Käärmeen purressa leukalihakset samalla puristavat myrkkyrauhasta, jolloin myrkky ruiskuaa tiehyitä ja onttoja myrkkyhampaita pitkin uhrin kudokseen. Kyyntä purema edellyttää aina lääkärinhoitoa.

HORROS:

Jo pitkään on kyyntä tiedetty kerääntyvän syksyisin tiettyihin horrospaikkoihinsa, "pesiin". Tällaisiin paikkoihin viittaavat nimetkin: Käärmekallio, Matomäki, Käärmeenpesänmäki jne. Tyypillisimpiä kyyntä käärmeköiden horrospaikkoja ovat louhikot, kannot ja mättäät, mutta erityisesti muinaisrantojen rantakivikot. Horros alkaa syys-lokakuussa ja päättyy huhti-toukokuussa.

LISÄÄNTYMINEN:

Kyyntä tulee sukukypsäksi kolmi- tai nelivuotiaana. Naaras lisääntyy vain joka 2. tai 3. vuosi. Parittelu tapahtuu toukokuussa ja munat hautuvat naaraan elimistönsä elokuun lopulle asti. N. 17 cm:n mittaisia poikasia syntyy 3-20. Kahtena ensi vuonna kasvu 10 cm vuodessa, muuta hidastuu iän myötä. Vanhimpien kyyntä ikä on noin 25 vuotta.

ADDER

Vipera berus

DISTINGUISHING MARKS:

Adder is recognized best from the zigzag-pattern on its back. Adder can be coloured grey, bluish grey, brown or reddish brown. Also individuals with coal black colour are met. Adder's head is flat, triangular and differs clearly from the thin neck. .

PREVALENCE:

Adders' biotope reaches as a wide belt from Atlantic Ocean to Pacific. Northernmost discoveries in Finland are positioned to Ounastunturi and to the level of Saariselkä. Adder population has declined a little, but species is still quite common in the whole country.

HABITAT:

Adder favours places like sides of fields and marshes, rocky regions, coppices and renewal areas risen after clear felling or forest fire, abandoned patches and shores of the water-courses. Common to all these scenes are sunshine, possibility to protect against attackers and cold nights and sufficient food supply.

NOURISHMENT:

Adder is a predator, to which is good enough only animal nourishment. Its poison kills the victim not later than after couple minutes, and then adder can get started swallowing the hunt in the all peace, always head first. Though, it may swallow frogs and lizards alive. Young adders eat almost exclusively lizards in the beginning, a little later also blindworms. Later to the priority comes voles, mice and shrews. Adder eats also young birds and bird's eggs. Adder in the tree is not even rarity.

THE BITE OF THE ADDER:

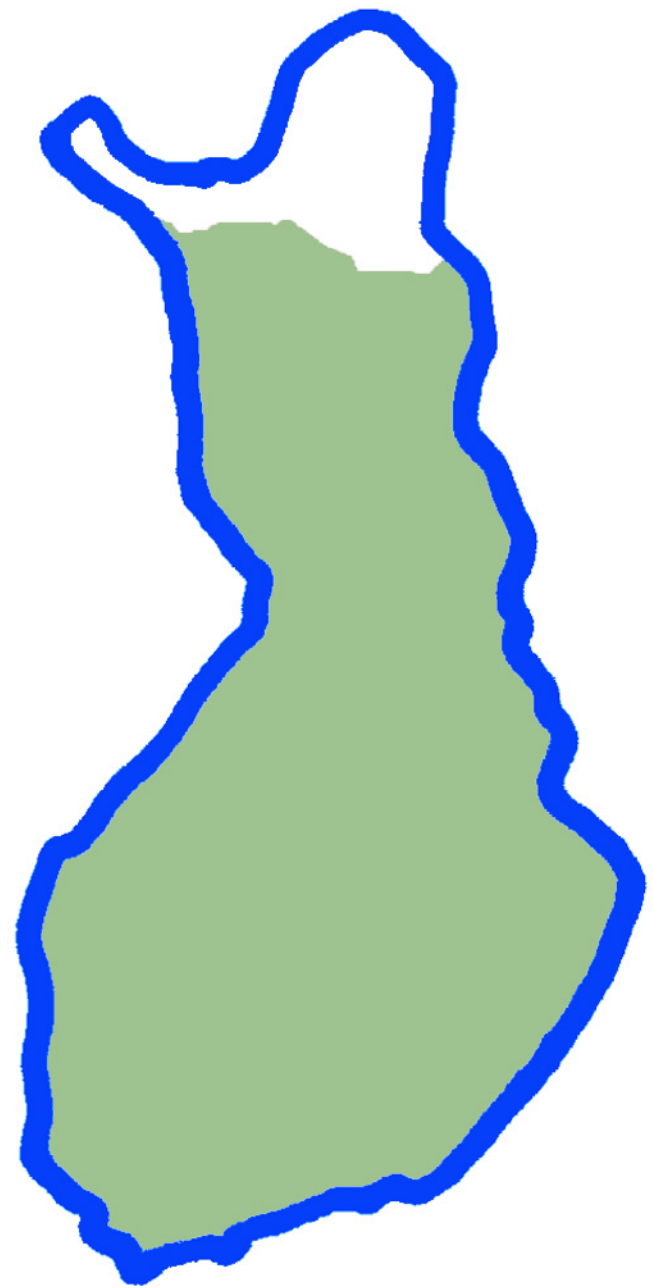
Adders escape men almost without exception , but been surprised or harassed they defend and bite strongly. When snake bites, it squeezes its chin muscles and poison gushes to the flesh of the victim from its poison glands through the hollow poison fangs. Adder's bite requires always medical care.

DOZE:

Already for long adders are known to come together to the certain dozing places in autumns ("dozing nests"). These kind of places often has names referring to snakes: Snake rock, Worm hill, Snake nest hill, etc. Typical dozing sites are boulder soil, stubs and hummocks, but especially stony soils at water banks. Doze starts in September-October and ends in the April-May.

BREEDING:

Adder comes family mature in the age of three or four. The female will breed only every 2. or 3. year. Mating takes place in May and eggs (3-20 pieces) incubate in the tract of the female to the end of August. When youngs are born they are about 17 cm in length. As the two next years they grow 10 cm per year, but the growth slows down by age. Adders can reach the age of 25 years.

ГАДЮКА

(обыкновенная)
Vipera berus

Отличительные признаки:

Гадюку можно узнать по зигзагообразному рисунку на спине. Она может быть серая, серо-синяя, коричневая или красно-коричневая. Также встречаются угольно-чёрные гадюки. Голова у неё плоская, риплюснутая, треугольная и отчётливо выделяется на тонкой шее.

Распространение:

Район обитания гадюк распространён от Атлантики до Тихого океана. Они живут в лесах и степях Европы, Азии и Африки. За последнее время число гадюк уменьшилось, но несмотря на это, этот вид остаётся обильным по численности.

Место жизни:

Любимые места гадюк: границы полей и болот, скалистые местности, места сплошной вырубki леса, места после лесного пожара, заброшенные поля и берега водоёмов. Для всех этих мест общим является обильный солнечный свет, много еды, возможность защититься при нападении и спрятаться от ночного холода.

Питание:

Гадюка-хищник, которая ест только животную пищу. Яд убивает жертву не позднее 2 минут после укуса и затем гадюка спокойно принимается проглатывать добычу всегда начиная с головы. Лягушек и ящериц она может проглатывать живьём. Молодые гадюки едят вначале почти одних ящериц, немного позже начинают есть медяницу, а ещё позже на первый план выходят кроты, мыши и землеройки. Также гадюка ест яйца птиц и их птенцов. Её часто можно встретить на дереве.

Укус гадюки:

Гадюки ядовиты, но боятся людей и кусают только в том случае, если на них наступят или потревожат как-нибудь иначе. После укуса гадюки необходимо сразу обратиться к врачу.

Дремота (дремотное состояние):

Давно известно, что гадюки собираются осенью в определённые места спячки. К таким местам хорошо подходят камни, пни, кочки, скалистая местность, а в особенности каменистый берег. Дремотное состояние начинается в сентябре-октябре и заканчивается в апреле-мае.

Размножение:

Гадюка становится способной к размножению в возрасте 3 или 4 лет. Самка размножается только каждый второй или третий год. Спаривание происходит в мае. Самка вынашивает яйца внутри своего организма до конца августа. Примерно 17 сантиметровые змеёныши рождаются в количестве от 3 до 20. Следующими двумя годами их рост увеличивается до 10 см. в год, но потом рост замедляется. Гадюка живёт примерно 25 лет.

